

Pasen 2021

Het was nog altijd donker. Buiten. Maar vooral binnen in die grot. Pikkedonker. Met een grote steen vóór de opening. Alleen kwamen er door enkele kieren glimpjes licht naar binnen.

Volledige stilte. Maar plotseling waren er aardschokken. En de steen voor de grot die bewoog. Witte schimmen van licht door de stenen heen. Schimmen die bewogen, en de steen geruisloos verschoven. Een lichte rode schemering van de opgaande zon begon binnen te schijnen. Witte schimmen van engelen glinsterden in de eerste zonnestralen.

In de grot lag het lijk, onder een witte doek. Wit was de lijkwade. Opeens bewoog er iets. Een arm kwam omhoog. De andere arm boog zich. Jezus nam de witte doek van zijn hoofd, en legde die terzijde. Hij richtte zich op.

Buiten begonnen in de eerste zonnestralen de vogeltjes al te fluiten. Jezus ging zitten, deed de lijkwade af, en legde die naast zich neer. De bloedsporen waren nog te zien. En op het lichaam de wonden aan de armen en de voeten, de opengereten rug. Engelen om Hem heen.

Volledige stilte in de tuin. Geen mens te zien. Alleen het gefluit van de vogels. In een hoek lag de werkjas van de tuinman. De werkjas van de tuinman om het gehavende lichaam te bedekken, en de gapende wond aan de zijde.

Alleen de zon, de tuin en de vogels. Er was niet één getuige. Jezus alleen, omgeven door witte glanzende schimmen van engelen. Niemand heeft iets gezien, niemand heeft iets gehoord. Geen getuigen. De Romeinse soldaten die het graf bewaakten hadden de aardschokken gevoeld, waren bang geworden, en zaten al thuis. De sfeer van een tuin in de vroege ochtend, als iedereen nog slaapt, en de vogeltjes beginnen te fluiten.

Geen getuigen. Wonderlijk, dat deze gebeurtenis, de verrijzenis van Jezus, die na de Schepping in den beginne van Hemel en Aarde, de allerbelangrijkste gebeurtenis is in de Heilsgeschiedenis, die het eindpunt is, het doel is van heel de wereldgeschiedenis, de vervulling van de belofte gedaan aan het volk van Israël, dat van deze gebeurtenis niemand getuige is geweest. Niemand. Niemand heeft iets gezien. Niemand heeft iets gehoord. In het donker van een graf, in de nacht. Niet te zien. Niet zichtbaar. Jezus alleen.

En wanneer de vrouwen naar het graf komen, zien ze niets. Alleen maar engelen. En wanneer Petrus en Johannes komen aanhollen zien ze een lege grot, en de lijkwade en de zwachtels. De zweetdoek die Jezus' hoofd had bedekt ergens afzonderlijk opgerold, op een andere plaats.

Het is alsof wat hier gebeurd is, niet gezien kon worden. Te bijzonder. Niet te bevatten. En wanneer Maria Magdalena op die dag in alle vroegte naar het graf komt, ziet ze engelen bij het graf. En dan ziet ze een tuinman. Ze spreekt hem aan. Maar het verheerlijkt lichaam van de Heer, hoewel het nog altijd de kruiswonden draagt, heeft zij niet onmiddellijk herkend. En dan opeens, herkent ze Jezus. Hetzelfde lichaam, maar toch een héél ander aanschijn. Een verheerlijkt aanschijn. Als van een engel.

Het is bijna alsof Jezus er geen bekendheid aan heeft willen geven. Na zijn verrijzenis verschijnt Hij maar een paar keer, en dan nog alleen maar aan enkele mensen die Hem dierbaar zijn. Verder aan niemand. Het is alsof het geheim te groot is om breed verkondigd te worden. Jezus is dan ook nauwelijks herkenbaar. Herkenbaar, jawel, Hij is het. Maar herkenbaar aan zijn kruiswonden. En tegelijk onherkenbaar. Het duurt even voordat Maria Magdalena ziet

wie die tuinman is, het duurt even voordat de Emmausgangers Jezus herkennen, en straks de apostelen als vissers aan het meer. Dezelfde Jezus, herkenbaar, hij eet vis, hij eet brood. Maar is het dezelfde Jezus, die door de muren gaat, die plotseling in die kamer staat, terwijl ramen en deuren dicht zijn? Hetzelfde lijf met zijn kruiswonden. En toch heel anders. En dan, na die enkele verschijningen, verdwijnt Hij, uit het zicht, opgevaren ten hemel, verenigd in de goddelijke heerlijkheid van Zijn Vader.

Maar enkele weken later, wanneer op Pinksterdag brandende vlammen neerdalen op de hoofden van Maria en de leerlingen, gaat het goede nieuws van zijn verrijzenis als een lopend vuur door de wereld, van het ene einde van de wereld naar het andere. Opeens is het wereldnieuws. Met Pasen vieren wij iets dat niemand heeft gezien, en dat toch de allerbelangrijkste gebeurtenis is uit onze mensengeschiedenis.

En dan, straks, wanneer ons leven ten einde loopt, neemt Jezus, in zijn verrijzenis, ook ons mee, wij allen die in hem geloven, en delen in zijn leven. Ook wij, in onze verrijzenis, wanneer wij, straks, overgaan van leven naar dood, van dood naar leven, wij blijven dezelfde personen, wij blijven onszelf, herkenbaar, en toch volkomen anders, onherkenbaar. Een lichaam, géén lichaam. We gaan als Jezus over in een hogere dimensie. Die kunnen wij nu niet begrijpen. De leerlingen van Jezus konden het toen ook niet begrijpen. Door de dood heen, in de verrijzenis tot eeuwig leven, blijven wij onszelf. Maar wel in een verheerlijkt lichaam, in de onaanraakbaarheid van de geest. Zoals Jezus toen, zo zullen ook wij zijn. Geheel onszelf, en toch volledig anders. In de verrezen Heer.

Régis de la Haye, diaken